

Kitab Yoél jeung Garéja Masehi Advent Poé Katujuh Laodikia - Nomer Tilupuluh

Jeff Pippenger

2026-01-16

Nomer Tilu Puluh

Panggenepan Mésianik dina kitab Mateus ngawengku patanda mangsa ahir, patanda nalika amanat éta dijadikeun formal, dua saksi ngeunaan patanda 9/11, hiji minangka saksi tina amanat internal ka Laodikea jeung hiji deui amanat éksternal ngeunaan térorisme Islam. Merenah pisan yén patanda 9/11 diwakilan ku dua tina dua welas panggenepan Mésianik dina Mateus, sabab 9/11 ngawengku amanat malaikat kadua, anu salawasna aya gandaanana. Pupusna tanggal 18 Juli 2020 éta patanda kalima anu ku urang dipertimbangkeun, tuluy sora anu ngagorowok di padang gurun dina Juli 2023 éta patanda kagenep, sarta kabangkitan taun 2024 éta nomer tujuh. Panggenepan Mésianik anu kadalapan nyaéta Midnite Cry.

Jalan Tanda Mesianik anu Kadalapan nyaéta Soruan Tengah Peuting

Sagala ieu kajadian supaya kajembaran naon anu geus diucapkeun ku nabi, kieu pokna: Bejakeun ka putri Sion, “Tenjo, Rajamu sumping ka maneh, lemah lembut, nunggang kana kalde, nya éta anak kalde, anak ti indung kalde.” Mateus 21:4, 5.

Ramalan

Girang kalintang, eh putri Sion; suraklah, eh putri Yerusalem: tingali, Rajamu sumping ka maneh: Anjeunna adil, sarta mawa kasalametan; handap asor, sarta tunggang kalde, malah anak kalde, anakna kalde bikang. Zakaria 9:9.

“Lima ratus taun saméméhna, Gusti parantos ngadawuh ngaliwatan nabi Zakharia, ‘Bagjakeun pisan, hé putri Sion; suraklah, hé putri Yerusalem. Lah, Rajamu sumping ka anjeun. Anjeunna adil, sarta mawa kasalametan; handap asor, sarta nunggang kalde, enya kalde ngora anak kalde bikang.’ [Zakharia 9:9.] Lamun para murid ngartos yén Kristus bade ka pangadilan jeung ka pupusna, maranéhna moal tiasa ngalaksanakeun ieu nubuat.

Dina cara nu sarua, Miller jeung rancanganana geus nyumponan nubuat, sarta nyanggakeun hiji pekabaran anu ku ilham geus diprediksikeun kudu ditepikeun ka dunya, tapi anu moal bisa ku maranéhna ditepikeun lamun maranéhna sapinuhna ngartos kana nubuat-nubuat anu nunjukkeun kana kuciwa maranéhna, sarta anu nandeskeun hiji pekabaran séjén pikeun diwawarkeun ka sagala bangsa saméméh Gusti sumping. Pekabaran malaikat kahiji jeung kadua dipasihkeun dina waktu anu merenah, sarta ngalaksanakeun pagawéan anu ku Allah geus dipikahayang pikeun dilaksanakeun ku éta pekabaran.” The Great Controversy, 405.

Kasalahpahaman kana Firman nubuat Allah kalibet dina sajarah asupna Kristus ka Yerusalem kalayan kamulyaan, kitu deui dina sajarah anu saajar, nyaéta pangwawaran pekabaran Seruan Tengah Peuting dina taun 1844. Saratus opat puluh opat rébu ditangtukeun pikeun ngartos

“nubuat-nubuat anu nunjukkeun kana kuciwa maranéhna.” Yohanes dina Wahyu sapuluh geus dipapatahan ti heula yén pekabaran tina buku leutik, anu bakal amis dina sungutna, bakal robah jadi pait.

“Urang teu boga nanaon anu kudu dipikasiwang pikeun mangsa nu bakal datang, iwal lamun urang poho kana jalan kumaha Gusti geus nungtun urang, jeung pangajaran-Na dina sajarah urang baheula.” *Life Sketches*, 196.

“Pituduh Gusti” dina mangsa katukang digambarkeun, di antara rupa-rupa kalakuan pangersa-Na anu séjén, minangka panangan-Na anu nutupan hiji kasalahan dina angka-angka, sabab lain anu panghadéna lamun urang Millerit ngartos kuciwa maranéhna ti heula, sakumaha ogé lain anu panghadéna pikeun murid-murid ngartos sakabéh unsur kuciwana maranéhna dina salib. Tapi sajarah ngeunaan pangwawaran Panjerit Tengah Peuting diidentifikasi minangka cahaya pisan anu nungtun ka sawarga, sarta ieu kacatet dina paningal Ellen White anu pangmimitina pisan. Saratus opat puluh opat rebu kudu ngartos kana kuciwa murid-murid jeung urang Millerit. Nolak éta cahaya hartina murag tina jalan.

“Maranéhna boga hiji cahaya caang anu dipasang di tukangeun maranéhna dina awal éta jalan, anu ku hiji malaikat dicaritakeun ka kuring yén éta téh ‘pekik tengah wengi.’ Ieu cahaya nyorot sapanjang éta jalan, sarta méré caang pikeun suku maranéhna, supaya maranéhna ulah titarajong.

“Lamun maranéhna terus neuteup ka Yesus, anu aya pas hareupeun maranéhna, nungtun maranéhna ka kota éta, maranéhna salamet. Tapi teu lila, sawatara jadi cape, sarta nyebutkeun yén kota éta masih kénéh jauh pisan, padahal maranéhna ngarep-ngarep geus asup ka dinya ti saméméhna. Tuluy Yesus nguatkeun maranéhna ku ngangkat panangan katuhu-Na anu mulya, sarta tina panangan-Na kaluar hiji cahaya anu ngageleber ngalayang ngaliwatan rombongan advent, sarta maranéhna ngagorowok, ‘Alleluia!’ Nu séjén kalawan gagabah nampik cahaya anu aya di tukangeun maranéhna, sarta nyebutkeun yén lain Allah anu geus nungtun maranéhna nepi ka sa jauh éta. Cahaya di tukangeun maranéhna tuluy pareum, ninggalkeun suku maranéhna dina poék anu sampurna, sarta maranéhna titajong, leungit tina tetempoan kana tanda éta jeung kana Yesus, tuluy murag tina jalur ka handap kana dunya poék jeung jahat anu aya di handap.” *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*, 57.

Patok jalan nu ka dalapan nyaéta Sasambat Tengah Peuting, sakumaha dilambangkeun ku asupna Kristus kalayan jaya ka Yerusalem.

“Panggero tengah wengi éta henteu utamana ditepikeun ku bantahan, sanajan bukti Kitab Suci téh écés tur taya bantahanana. Aya kakuatan anu ngadorong anu nyarenganana, anu ngagerakkeun jiwa. Teu aya karaguan, teu aya patalékan. Dina waktu Kristus asup ka Yérusalém kalayan kameunangan, jalma-jalma anu karumpul ti sagala penjuru nagri pikeun ngalaksanakeun pésta éta, ngariung ka Gunung Olévet, sarta nalika maranéhna ngahiji jeung rombongan anu ngiringan Yesus, maranéhna katarajang ku ilham tina éta waktu, sarta mantuan ngagedékeun sora panggero, ‘Mugia diberkahan Anjeunna anu sumping dina jenengan Gusti!’ [Mateus 21:9.] Kitu deui jalma-jalma anu teu percaya anu daratang ka pasamoan-pasamoan Advent—sabagianna ku panasaran, sabagianna deui ngan saukur pikeun ngéwa—ngarasa

kakuatan anu ngayakinkeun anu nyarengan éta pekabaran, ‘Tingali, Pangantén lalaki datang!’” Spirit of Prophecy, jilid 4, 250, 251.

Supaya jadi parawan wijaksana dina poe-poe panungtungan, ku kabutuhan nubuat, eta parawan-parawan wijaksana kudu ngalaman hiji kuciwa, anu saterusna ngawanohkeun mangsa tunda dina misil eta. Lamun taya pangalaman mangsa tunda, maraneh lain parawan wijaksana jeung lain oge parawan bodo.

“Pasemon ngeunaan sapuluh parawan dina Mateus 25 ogé ngagambarkeun pangalaman umat Advent.” The Great Controversy, 393.

Dina kaayaan naon baé, para parawan wijaksana dina poé-poé panungtungan kudu ngalaman hiji kuciwa anu saajar jeung 19 April 1844, sabab pangalaman dina éta misil téh mangrupa pangalaman saratus opat puluh opat rébu, anu ku Yohanes dina Wahyu diidentifikasi minangka parawan.

Maranehna teh jalma-jalma anu henteu kacemar ku awewe; sabab maranehna téh parawan. Maranehna ieu nya eta anu nuturkeun Anak Domba ka mana bae Mantenna angkat. Maranehna ieu geus ditebus ti antara manusa, jadi bungbuahan pangheulana pikeun Allah jeung pikeun Anak Domba. Wahyu 14:4.

Sabaraha loba misil Kristus anu sacara langsung jeung husus diidentifikasi minangka geus kaeusi nepi ka unggal kecapna? Unggal misil bakal kaeusi nepi ka unggal kecapna, tapi misil ngeunaan sapuluh parawan sacara husus ditepikeun minangka anu kaeusi dina mangsa kaliwat jeung dina mangsa nu bakal datang “nepi ka unggal kecapna.” Ieu dibandingkeun jeung malaikat katilu anu kudu tetep jadi bebeneran kiwari ti taun 1844 saterusna nepi ka Mikael ngadeg sarta mangsa kasempetan manusa ditutup.

“Abdi remen ditunjuk kana misil ngeunaan sapuluh parawan, lima di antarana wijaksana, jeung lima bodo. Misil ieu geus jeung bakal digenepan nepi ka kana unggal jéntréna, sabab miboga panerapan anu husus pikeun mangsa ieu, sarta, saperti amanat malaikat katilu, geus digenepan jeung bakal terus jadi bebeneran kiwari nepi ka panutupan jaman.” Review and Herald, 19 Agustus 1890.

Nepi ka ahir jaman, misil sapuluh parawan téh mangrupa bebeneran kiwari, sarta Panyaur Tengah Peuting bakal kacumponan deui nepi ka unggal kecapna.

“Aya hiji dunya anu ngagolér dina kajahatan, dina panipuan jeung kasasar, dina kalangkang pati pisan,—saré, saré. Saha anu ngarasa nyeri jiwa pikeun ngahudangkeun maranéhna? Sora naon anu tiasa ngahontal maranéhna? Pikiran kuring dibawa ka mangsa nu bakal datang, nalika tanda éta bakal dipasihkeun. ‘Tingal, Panganten Lalaki sumping; kaluarlah maraneh pikeun mapag Mantenna.’ Tapi sawatara bakal geus ngalambatkeun pikeun meunangkeun minyak guna ngeusian deui lampu maranéhna, sarta kasép teuing maranéhna bakal manggihan yén tabiat, anu dilambangkeun ku minyak éta, teu tiasa dipindahkeun.” Review and Herald, February 11, 1896.

Tangis Tengah Peuting teh mangrupa patokan salajengna dina cakrawala dina gerakan saratus opat puluh opat rébu. Patokan éta dibarengan ku panyiksa anu mimiti ditujulkeun ka jalma-jalma satia saméméh hukum Minggu. Panyiksa éta aya nu datangna ti luar, jeung aya nu ti jero, sarta panyiksa ti jero téh ngawengku dua lambang anu béda. Salah sahiji lambang éta nyaéta Yudas, sedengkeun anu séjénna nyaéta Sanhedrin.

Patokan Masiha anu Kasalapan nyaéta Panghianatan ku 30 Keping Pérak

Tuluy kacumponan anu geus diucapkeun ku nabi Yermia, pokna, “Maranéhna nyandak tilu puluh keping pérak, harga Anjeunna anu geus ditangtukeun hargana, anu ku bani Israil geus ditangtukeun hargana; tuluy maranéhna masrahkeun éta pikeun meuli tanah tukang pariuk, sakumaha PANGERAN geus nimbalan ka abdi.” Mateus 27:9, 10.

Ramalan

Sarta sim kuring ngandika ka maranéhna, “Lamun ceuk aranjeun hade, pasrahkeun ka sim kuring upah sim kuring; ari lamun henteu, ulah.” Tuluy maranéhna nimbangkeun pikeun upah sim kuring tilu puluh uang pérak. Jeung PANGERAN ngandika ka sim kuring, “Piceun éta ka tukang gerabah: harga anu kacida mulya, anu ku maranéhna sim kuring dihargaan ku éta.” Tuluy sim kuring nyandak tilu puluh uang pérak téa, sarta miceun éta ka tukang gerabah di Bait PANGERAN. Zakaria 11:12, 13.

Panghianatan Yudas ngawakilan panghianatan para imam palsu, sabab angka 30 ngawakilan umur para imam. Para imam, anu ogé urang Lewi, dipaparin nyucikeun sapertos emas jeung pérak ku Utusan Perjangjian. Tilu puluh keping pérak Yudas ngawakilan panyucian imam-imam palsu dina hukum Minggu, sanajan Yudas pupus sajeroning saméméh salib, éta tetep poé anu sarua. Yudas lain lambang Sanhedrin; anjeunna téh lambang hiji jalma anu disangka kaasup di antara murid-murid Kristus.

Salaku murid Kristus, anjeun téh murid pangurapan Yesus. Pangurapan dina baptisan-Na ngarobah ngaran Yesus jadi Yesus Kristus, sabab Kristus hartina—anu dipaparin pangurapan. Ku kituna ngaran-Na robah, sabab harita Anjeunna kudu negeskeun perjangjian jeung loba jalma salila saminggu, sarta hiji lambang utama tina hubungan perjangjian nyaéta ngaran anu dirobah. Yesus dipaparin pangawasa dina baptisan-Na. Jadi murid Kristus hartina anjeun téh murid baptisan-Na. Dina baptisan-Na lah Anjeunna dipaparin pangawasa. Pernyataan ku Petrus dina Mateus 16:18 dipikawanoh dina dunya teologis Kristen minangka “Pangakuan Kristen.” Ieu téh salah sahiji jejer agung pikeun sawala di antara para teolog jeung para sarjana. Sacara umum, hiji sawala ku para teolog jeung para sarjana ngidentifikasi hiji hal anu henteu, atawa meureun ngan saeutik pentingna, tapi pokona tetep kieu, yén kakristenan ngartos yén nalika Yesus dipaparin pangurapan, harita Anjeunna jadi Mesias.

Mantenna ngandika ka maranéhna, “Tapi ceuk maranéh, Kami téh saha?” Sarta Simon Petrus ngawaler, saurna, “Gusti téh Al-Masih, Putra Allah anu hirup.” Mateus 16:15, 16.

Ngaran asal Petrus ngandung bebeneran éta pisan, sabab Simon Barjona hartina “jalma anu ngadangu pesen japati,” nyaéta pesen tina baptisan-Na. Baptisan-Na saluyu jeung 9/11, sarta

Yudas ngawakilan jalma-jalma anu dina hiji mangsa kungsi ngaku ngarti kana 9/11, tapi leungit arah sapanjang jalan. Yudas lain lambang Sanhedrin, sabab maranéhna ngawakilan garéja Advent Poé Katujuh Laodikea. Yudas nyayagikeun hiji kasaksian pikeun Sanhedrin, tapi perlambangan tina pangberontakan Sanhedrin béda ti pangberontakan Yudas. Pangberontakan Sanhedrin ditepikeun dina impian di handap ieu.

“Kuring ngumpulkeun tulisan-tulisan kuring, tuluy kami ngamimitian lalampahan kami. Dina jalan kami ngayakeun dua pasamoan di Orange sarta aya bukti yén gereja meunang kauntungan jeung pangjurung. Kami sorangan disegerkeun ku Roh Gusti. Dina peuting éta kuring ngimpi yén kuring aya di Battle Creek, ningali ka luar tina kaca samping panto, sarta ningali sakelompok jalma maraju ka imah, dua-dua. Raray maranéhna katingal tegas jeung satia kana tekadna. Kuring kacida wanohna ka maranéhna, tuluy malik pikeun muka panto ruang tamu supaya narima maranéhna, tapi kuring mikir rék ningali deui. Kaayaanana geus robah. Ayeuna rombongan éta nembongkeun rupa hiji prosesi Katolik. Hiji nyekel salib dina leungeunna, anu saurang deui nyekel awi. Nalika maranéhna ngadeukeutan, anu mawa awi nyieun hiji bunderan ngurilingan imah bari nyebut tilu kali: ‘Imah ieu dilarang. Barang-barangna kudu dirampas. Maranéhna geus nyarita ngalawan tarekat suci urang.’ Kuring dicekel ku kasieun, tuluy lumpat ngaliwatan imah, kaluar tina panto kalér, sarta manggihan diri kuring aya di tengah-tengah sakelompok jalma, sabagian di antarana ku kuring dipikawanoh, tapi kuring teu wani nyarita sakecap ogé ka maranéhna lantaran sieun dikhianatkeun. Kuring narékahan neangan tempat anu nyorangan supaya kuring bisa ceurik jeung neneda tanpa patepang jeung panon-panonna anu hayang nyaho, nu neutep nalungtik ka mana waé kuring malik. Kuring remen ngulang kieu: ‘Lamun baé kuring bisa ngarti kana ieu! Lamun maranéhna rék nyaritakeun ka kuring naon anu geus ku kuring diucapkeun atawa naon anu geus ku kuring dipigawé!’”

“Kuring ceurik sarta loba ngadoa nalika kuring ningali harta banda urang dirampas. Kuring narékahan maca rasa simpati atawa karunya ka kuring dina paningal jalma-jalma di sabudeureun kuring, sarta merhatikeun raray sababaraha urang anu ku kuring disangka bakal nyarita ka kuring jeung nguatkeun kuring, upama maranéhna henteu sieun yén maranéhna bakal katénjo ku batur. Kuring sakali nyobaan kabur ti tengah balaréa, tapi sanggeus ningali yén kuring diawaskeun, kuring nyumputkeun maksud kuring. Kuring mimiti ceurik tarik, bari nyebutkeun: ‘Lamun waé maranéhna rék nyaritakeun ka kuring naon kasalahan anu ku kuring dipigawé atawa naon anu ku kuring diucapkeun!’ Salaki kuring, anu keur saré dina ranjang di kamar anu sarua, ngadéngé kuring ceurik tarik tuluy ngahudangkeun kuring. Bantal kuring baseuh ku cimata, sarta kasedihan anu jero nyangkaruk dina jiwa kuring.” Testimonies, jilid 1, 577, 578.

Nerapkeun prinsip yén para nabi leuwih loba nyarita ngeunaan poé-pocé panungtungan batan ngeunaan poé-pocé dina mangsa maranéhna hirup, ngangkat hiji patalékan anu kacida khidmatna pikeun para pamingpin garéja Masehi Advent Poé Katujuh. Sister White “ngumpulkeun” “tulisan-tulisan”-na sarta ngamimitian hiji lalampahan mulang ka Battle Creek. Battle Creek dina waktu éta mangrupa puseur pagawéan, sakumaha Tacoma Park kiwari, atawa Yerusalem dina mangsa Kristus. Anjeunna ngumpulkeun tulisan-tulisanana pikeun éta lalampahan, sanggeus

anjeunna ngécéskeun hiji pergulatan anu geus keur karandapan ku anjeunna patali jeung tulisan-tulisanana. Kontéks tina impianana téh ngeunaan tulisan-tulisanana. Pergulatan éta lumangsung di kota Wright.

“Sabot kami aya di Wright, kami geus ngirim naskah abdi pikeun No. 11 ka kantor penerbitan, sarta abdi ngamangpaatkeun ampir unggal waktos nalika henteu aya dina pasamoan pikeun nulis bahan keur No. 12. Kakuatan abdi, boh ragawi boh batin, kacida geus diperesna nalika ngupayakeun pagawean pikeun jemaat di Wright. Abdi ngarasa yén abdi kedah meunang reureuh, nanging teu tiasa ningali aya kasempetan pikeun karingan. Abdi nyarita ka rahayat sababaraha kali saminggu, sarta nyerat loba kaca kasaksian pribadi. Beungbeurat jiwa-jiwa aya di luhur abdi, sarta tanggung jawab anu karasa ku abdi kacida gedéna nepi ka unggal peuting abdi ngan bisa meunang sababaraha jam baé sare.”

“Salila kitu ngajalankeun pagawéan nyarita jeung nulis, abdi nampi serat-serat anu sipatna ngaleuleuskeun hate ti Battle Creek. Waktu abdi maca éta, abdi ngarasa kacida nekenna jiwa anu teu kaungkabkeun ku kecap, nepi ka jadi kanyeri batin, anu pikeun sawatara waktu siga ngalumpuhkeun kakuatan hirup abdi. Salila tilu peuting abdi meh teu sare pisan. Pikiran abdi kaganggu jeung kabingungkeun. Abdi nyumputkeun rarasaan abdi sabisa-bisa ti salaki abdi jeung ti kulawarga anu pinuh ku rasa kanyaaah anu ku kami dicicingan. Teu aya saurang ogé anu nyaho kana pagawéan jeung beban batin abdi waktu abdi ngahiji jeung kulawarga dina pangbakti isuk jeung peuting, sarta ngupayakeun nempatkeun beban abdi ka Mantenna Nu Agung Nu Mawa Beban. Tapi paneda-paneda abdi medal tina hate anu diperes ku kasangsaraan, jeung doa-doa abdi pegat-pegat sarta teu nyambung lantaran kasedih anu teu bisa dikawasa. Getih ngaguruh ka uteuk abdi, remen pisan nepi ka ngajadikeun abdi oyag jeung ampir murag. Abdi remen ngaluarkeun getih tina irung, utamana sanggeus maksa diri pikeun nulis. Abdi kapaksa ngeureunkeun tulisan abdi, tapi teu sanggup miceun beban kahariwang jeung tanggung jawab anu napel ka abdi, sabab abdi nyadar yén abdi miboga kasaksian-kasaksian pikeun batur anu teu mampuh ku abdi ditepikeun ka maranéhna.”

“Kuring nampi deui hiji surat, anu ngawartosan ka kuring yén dirasa leuwih hadé pikeun nunda medalna No. 11 nepi ka kuring bisa nyeratkeun naon anu geus dipidangkeun ka kuring ngeunaan Health Institute, sabab jalma-jalma anu ngurus usaha éta keur pisan kakurangan waragad sarta merlukeun pangaruh tina kasaksian kuring pikeun ngagerakkeun dulur-dulur. Ti dinya kuring tuluy nyerat sabagéan tina naon anu dipidangkeun ka kuring ngeunaan Institute éta, tapi teu bisa ngaluarkeun sakabéh perkara éta lantaran getih neken kana uteuk. Lamun baheula kuring nyangka yén No. 12 bakal kacida lila ditundana, moal pisan dina kaayaan naon waé kuring ngirimkeun éta sabagéan perkara anu aya dina No. 11. Kuring ngira yén sanggeus ngareureuhkeun diri sababaraha poé, kuring bakal bisa neruskeun deui tulisan kuring. Tapi, kalawan kacida sedihna, kuring manggihan yén kaayaan uteuk kuring ngajadikeun mustahil pikeun kuring nyerat. Gagasan pikeun nyerat kasaksian-kasaksian, boh anu umum boh anu pribadi, dipupuskeun, sarta kuring terus-terusan kacida sangsaranya lantaran teu bisa nyerat éta.”

“Dina kaayaan saperti kieu diputuskeun yén kami baris balik deui ka Battle Creek jeung cicing di dinya salila jalan-jalan masih dina kaayaan becek jeung ruksak, sarta yén di dinya kuring

bakal ngaréngsékeun No. 12. Salaki kuring kacida ngarep-ngarepna pikeun nepungan dulur-dulurna di Battle Creek sarta nyarita ka maranéhna jeung suka bungah babarengan jeung maranéhna dina pagawean anu Allah keur lakukeun pikeun dirina. Kuring ngumpulkeun tulisan-tulisan kuring, sarta kami ngamimitian lalampahan kami. ...” Testimonies, jilid 1, 576, 577.

Dina poe-panungtung, kapamingpinan garéja Advent Poé Katujuh, anu digambarkeun minangka Battle Creek jeung jalma-jalma anu ku anjeunna “dipikawanoh kacida hadéna,” robah jadi hiji prosesi Katolik. Kapamingpinan garéja Advent Poé Katujuh robah jadi hiji prosesi Katolik. Dina impian éta maranéhna datang “dua-dua,” saurang mawa buluh, nu saurang deui mawa salib. Maranéhna ngagurat bunderan ngurilingan imah éta sarta ngumumkeun tilu kali, “Imah ieu dilarang. Barang-barangna kudu dirampas. Maranéhna geus nyarita ngalawan tatanan suci urang.” Naon ari “barang-barang” dina éta “imah” anu ku para pamingpin Katolik ti Battle Creek “dirampas”? “Tatanan suci” naon tina garéja Katolik anu “diomongkeun ngalawan”?

Dina cara nu leuwih langsung, patarosana tiasa kieu, “ordo Katolik nu mana anu mingpin dina inkuisisi?” Inkuisisi dimimitian ku ordo Dominikan, saméméh kaum Yésuit mucunghul dina sajarah, tapi sanggeus maranéhna kalibet, maranéhna jadi ordo anu ngabela kajembaran jeung panumpahan getih.

Di sakuliah Karisténan, Protestantisme kaancam ku musuh-musuh anu pohara kuat. Sanggeus kameunangan-kameunangan munggaran Réformasi kaliwat, Roma nyaur kakuatan-kakuatan anyar, kalayan harepan sangkan bisa ngalaksanakeun karuksakanana. Dina mangsa ieu ordo Yésuit diciptakeun, anu pangkejemna, pangtaya rasa haténa, jeung pangkuatna ti sakumna jawara kapausan. Keupeul tina sagala patalina ka dunya jeung kapentingan manusa, paéh kana sagala tuntutan kanyaah alamiah, akal budi jeung nurani dipaéhan sagemblengna, maranéhna henteu wanoh kana aturan naon baé, henteu wanoh kana beungkeutan naon baé, iwal ti aturan ordona, sarta henteu boga kawajiban séjén iwal ti ngalegaan kakawasaan éta ordo. Injil Kristus geus ngajadikeun para pangikutna sanggup nyanghareupan bahaya jeung nahan kasangsaraan, tanpa sieun ku tiis, lapar, pagawean beurat, jeung kamiskinan, pikeun nangtungkeun panji bebeneran di hareupeun pakakas panyiksa, panjara jero taneuh, jeung tihang panghukuman ku seuneu. Pikeun ngalawan kakuatan-kakuatan ieu, kayésuitan ngeusian para pengikutna ku fanatisme anu ngamungkinkeun maranéhna nahan bahaya-bahaya anu sarua, sarta ngalawan kakawasaan bebeneran ku sakabéh pakarang tipu daya. Henteu aya kajahatan anu kacida gedéna nepi ka maranéhna teu wani ngalakukeunana, henteu aya tipu daya anu kacida hinana nepi ka maranéhna teu daék migunakeunana, sarta henteu aya panyamaran anu kacida héséna nepi ka maranéhna teu sanggup ngagemna. Sanaos maranéhna geus ngucapkeun kaul kamiskinan jeung karendahan diri anu langgeng, tujuan anu dirarancang ku maranéhna nya éta pikeun ngamankeun kabeungharan jeung kakawasaan, pikeun ngabaktikeun diri kana ngagulingkeun Protestantisme, sarta ngadegkeun deui kakawasaan pangluhurna kapausan.

“Nalika maranéhna nembongan minangka anggota ordéna, maranéhna ngagem pakéan kasucian, ngadatangan panjara-panjarā jeung rumah sakit, ngalayanan nu gering jeung nu miskin, ngaku geus ninggalkeun dunya, sarta nyandang ngaran suci Yesus, anu lumampah bari migawe kahadéan. Tapi di handapeun lahiriah anu taya cacad ieu, maksud-maksud anu

pangjahatna jeung pangmaotna mindeng disumputkeun. Ieu téh mangrupa prinsip dasar ordéna yén tujuan ngabenerkeun sarana. Numutkeun kana kode ieu, bohong, maling, sumpah palsu, rajapati, lain ngan ukur bisa dihampura, tapi ogé pantes dipuji, lamun éta ngawula ka kapentingan gareja. Dina rupa-rupa panyamaran urang Yésuit nyusup kana jabatan-jabatan nagara, naék nepi ka jadi panaséhat raja-raja, sarta ngabentuk kawijakan bangsa-bangsa. Maranéhna jadi palayan pikeun meta minangka mata-mata ka dununganana. Maranéhna ngadegkeun paguron pikeun putra-putra para pangeran jeung bangsawan, sarta sakola-sakola pikeun rahayat biasa; jeung anak-anak kolot Protestan katarik kana ngalaksanakeun upacara-upacara kapausan. Sagala kaméwahan lahiriah jeung pintonan ibadah Romawi dibawa pikeun mangaruhan, guna ngabingungkeun pikiran jeung nyilakakeun sarta ngarebut daya khayal, sahingga kabébasan anu ku para bapa geus diusahakeun jeung ditebus ku getih, dihianat ku para putra. Urang Yésuit gancang sumebar ka sakuliah Éropa, sarta di mana waé maranéhna indit, di dinya nuturkeun kabangkitan deui kapausan.”

Pikeun méré kakawasaan anu leuwih gedé ka maranéhna, dikaluarkeun hiji bulla pikeun ngadegkeun deui inkuisisi. Sanajan aya rasa geuleuh umum anu ngiringan éta lembaga, malah di nagara-nagara Katolik ogé, pangadilan anu pikasieuneun ieu deui-deui diadegkeun ku pamaréntah-pamaréntah kapausan, sarta kajahatan-kajahatan anu kacida pikasieuneunna nepi ka teu kuat nahan cahaya beurang diulang deui di jero panjara-panjara rusiahna. Di loba nagara, rébuan demi rébuan jalma anu panghadéna ti bangsa éta sorangan, anu pangmurnina jeung pangmulya-mulyana, anu pangpinterna jeung anu pangluhurna atikanana, para pendeta anu saleh tur satia ngabaktikeun diri, warga anu rajin tur nyaah ka nagri, para sarjana anu cemerlang, para seniman anu berbakat, para pangrajin anu trampil, dipaéhan atawa dipaksa ngungsi ka nagara séjén.

“Kitu lah sarana nu ku Roma dipaké pikeun mareuman cahaya Réformasi, pikeun nyabut Alkitab ti manusa, jeung pikeun mulangkeun kabodoan sarta tahayul jaman Poék. Tapi ku berkah Allah jeung ku pagawean jalma-jalma mulya anu ku Anjeunna geus dihudangkeun pikeun neruskeun Luther, Protestanisme teu diragragkeun. Kakuatanana lain kudu ngahutang ka kanyaah atawa pakarang para pangeran. Nagara-nagara pangleutikna, bangsa-bangsa anu panghandapna jeung pangteu boga kakuatan, jadi benteng-bentengna. Éta téh Jenéwa leutik di tengah musuh-musuh anu kuat anu ngarancang karuksakanana; éta téh Walanda dina tanggul-tanggul pasirna di sisi laut kalér, anu tarung ngalawan kalaliman Spanyol, anu harita mangrupa karajaan anu panggedéna jeung pangbeungharna; éta téh Swédia anu tiris jeung gersang, anu meunangkeun kameunangan-kameunangan pikeun Réformasi.” The Great Controversy, 234, 235.

Garéja Katolik ngalakukeun sagala nu maranéhna bisa pikeun nyumputkeun Alkitab ti manusa, ku ngaku yén tradisi jeung adat kabiasaan kapir maranéhna leuwih luhur batan Firman Allah. Para pamingpin Adventisme Laodikea moal mawa jalma-jalma nu béda pamadegan ka pangadilan alatan tulisan-tulisan Ellen White, tapi urang Katolik nu ngaku-ngaku dirina minangka para pamingpin Battle Creek bakal ngalakukeunana. Hakekat pisan tina sato galak Katolikisme téh nya éta ngagunakeun kakawasaan sipil pikeun ngahontal tujuan-tujuan agama. Nalika Adventisme neangan kakawasaan sipil sacara hukum pikeun ngatur lembaga-lembagana, buah tina “tatanan suci” maranéhna téh bisa katingali.

Dina kontéks upacara auto-da-fé (tindakan iman) tina Inkuisisi Spanyol, galeuh jeung salib mucunghul minangka unsur-unsur simbolis anu patali jeung panyaliban Kristus. Galeuh ngarujuk kana tongkat scepter olok-olokan anu disimpen dina panangan Yesus nalika Anjeunna dimakutakeun ku cucuk, anu ku soldadu Romawi dipaké pikeun neunggeul Anjeunna, ngalambangkeun pangolok-olokan, kasangsaraan, jeung panghina.

Salib dipidangkeun kacida nonjolna dina arak-arakan auto-da-fé. Hiji salib héjo (anu remen ditutupan ku kain krep hideung) dijadikeun lambang Inkuisisi, dibawa dina arak-arakan persiapan anu misah sapoé saméméhna sarta dipintonkeun salila éta acara. Éta ngalambangkeun kakawasaan tribunal.

Palarangan harta nujul kana panyabutan milik hiji jalma anu geus dihukum (penyitaan atawa palarangan), hiji hukuman umum dina Inkuisisi pikeun ngabiayaan tribunal jeung ngahukum bid'ah. Ieu diumumkeun sacara umum dina putusan auto-da-fé, bari nekenkeun panghinakeun di hareupeun balaréa jeung pencegahan.

Tulisan-tulisan Ellen G. White kalayan écés tur tuntas ngahukum kapamingpinan anu bakal ngalarang tulisan-tulisan anjeunna dina usaha pikeun ngabendung lagu kebon anggur anu keur dinyanyikeun, tapi éta téh lampah panungtung tina hiji tatanan anu teu suci, pas saméméh maranéhna nembongkeun tabiatna sacara kabuka dina hukum Minggu. Hiji “prosesi Katolik,” sajarah jeung dua puluh lima lalaki baheula anu sujud ka panonpoé. Dina opat paragraf di handap ieu, paragraf kahiji netelakeun “umat Allah anu ngaku,” dina “poé-poé panungtung.” Ieu petikan écés ngajarkeun yén dina poé-poé panungtung, para pendeta Advent Poé Katujuh bakal dina “gereja-gereja jeung dina pasamoan-pasamoan gedé di tempat kabuka,” “ngadesek ka jalma-jalma perluna ngajaga poé kahiji dina saminggu.”

“PANGERAN gaduh pasulayan jeung umat-Na anu ngaku-ngaku jadi milik-Na dina poé-poé panungtungan ieu. Dina pasulayan ieu, jalma-jalma anu nyekel kalungguhan tanggung jawab bakal nyokot jalan anu sabalikna pisan jeung jalan anu ditempuh ku Nehemia. Maranéhna lain baé sorangan bakal ngaleungitkeun jeung ngahinakeun Sabat, tapi ogé bakal narékahan nyegah batur tina ngajaga éta, ku cara nguburkeunana handapeun runtah kabiasaan jeung tradisi. Di garéja-garéja jeung dina pasamoan-pasamoan gedé di alam kabuka, para palayan bakal nekenkeun ka rahayat perluna ngajaga poé kahiji dina saminggu. Bakal aya musibat-musibat di laut jeung di darat; sarta musibat-musibat ieu bakal beuki nambahan, hiji kacilakaan nuturkeun anu séjén kalayan raket; sarta rombongan leutik jalma-jalma anu satia nurutkeun haté nurani dina ngajaga Sabat bakal dituding minangka anu mawa amarah Allah ka sakuliah dunya ku lantaran maranéhna henteu ngindung kana Minggu.”

Ieu écés netelakeun yén Adventis Poe-Katujuh téh mangrupa “umat Allah anu ngaku-ngaku” anu bakal ngadorong pangjagaan poe Minggu, sarta yén maranéhna ogé bakal nunjuk “ka luar” “rombongan leutik nu satia nurani dina ngajaga poe Sabat.” Dina paragraf salajengna anjeunna nekenkeun yén panganiayaan dina jaman-jaman baheula bakal diulang deui. Paragraf saméméhna ditutup ku anjeunna ngidentifikasi umat Allah anu ngaku-ngaku, sabalikna ti jalma-jalma anu ku anjeunna disebut para penjaga Sabat anu satia nurani. Saterusna anjeunna ngawanohkeun sajarah-sajarah baheula, sarta mapatahan yén sajarah-sajarah éta bakal diulang deui dina poe-poe

panungtungan. Anjeunna kacida écésna.

“Setan ngadorong kasasaran ieu sangkan manehna bisa ngajadikeun dunya tawanan. Ieu mangrupa rarancangna pikeun maksa manusa narima kasalahan. Manehna milu aktip dina nyebarkeun sagala agama palsu, sarta moal eureun ku naon baé dina usaha-usahana pikeun maksa ajaran-ajaran anu sesat. Dina kedok sumanget kaagamaan, manusa, anu kapangaruhan ku rohna, geus nyiptakeun panyiksaan-panyiksaan anu pangkejemna ka sasamana, sarta geus nimpakeun kasangsaraan anu pangpikasiauneunana ka maranéhna. Setan jeung para agénna kénéh miboga roh anu sarua; sarta sajarah mangsa nu kaliwat bakal kaulang deui dina jaman urang.”

“Aya jalma-jalma anu geus nangtukeun pikiran jeung kahayangna pikeun ngalaksanakeun kajahatan; dina jero haténa anu poek maranéhna geus mutuskeun kajahatan-kajahatan naon anu rek dipilampah. Jalma-jalma ieu katipu ku dirina sorangan. Maranéhna geus nampik pamaréntahan agung Allah ngeunaan kabeneran, sarta gagantina maranéhna geus ngadegkeun ukuran sorangan, tuluy ku ngabandingkeun dirina jeung ukuran ieu maranéhna nganyatakeun dirina suci. PANGERAN bakal ngidinan maranéhna nembongkeun naon anu aya dina haténa, ngalakonan sumanget dunungan anu ngawasaan maranéhna. Anjeunna bakal ngantep maranéhna nembongkeun kabencianana ka hukum-Na dina perlakuanana ka jalma-jalma anu satia kana sarat-saratna. Maranéhna bakal dikawasa ku sumanget kagila-gilaan agama anu sarua anu ngadorong gerombolan anu nyalibkeun Kristus; garéja jeung nagara bakal ngahiji dina kasaluyuan anu sarua rusakna.”

“Garéja kiwari geus nuturkeun tapak-lampah urang Yahudi baheula, anu nyingkirkeun parentah-parentah Allah demi tradisi maranéhna sorangan. Manéhna geus ngarobah katetepan, ngalanggar perjajjian langgeng, sarta ayeuna, sakumaha harita, kasombongan, teu percaya, jeung kamurtadan jadi hasilna. Kaayaan sajatina ditepikeun dina kecap-kecap ieu tina pupujian Musa: ‘Maranéhna geus ngaruksak dirina sorangan, cacad maranéhna lain cacad anak-anak-Na; maranéhna téh turunan anu bengkok jeung sesat. Naha ku cara kitu maranéh ngabales ka PANGERAN, eh bangsa anu bodo jeung teu wijaksana? naha lain Mantenna Rama maranéh anu geus meuli maranéh? naha Mantenna lain anu geus ngajadikeun maranéh, jeung netepkeun maranéh?’” Review and Herald, 18 Maret 1884.

Aya petikan demi petikan dina Roh Nubuat nu ngécéskeun panganiayaan dina poé-poé ahir ka umat Allah anu satia, jeung “garéja kiwari” nu ku anjeunna keur diidéntifikasi téh lain Kakristenan sacara umum, tapi garéja anu ku anjeunna terus-terusan diidéntifikasi minangka anu dilambangkeun ku garéja Yahudi. Petikan-petikan anu écés dina tulisan-tulisanana éta jadi pamecut pikeun garéja Masehi Advent Poé Katujuh nyobian nerapkeun rupa-rupa pangwatesan kana tulisan-tulisan Sadérék White, sakumaha ku impianana kacida merenahna diidéntifikasi. Lampah maranéhna ngalawan tulisan-tulisanana, anu écés mangrupa barang-barang hadé ti imahna anu kudu dipaharkeun ku para pamingpin Battle Creek anu robah jadi hiji tarekat suci Katolik. Serangan maranéhna kana tulisan-tulisanana ogé dilambangkeun ku serangan kana tulisan-tulisan Yermia. Impian Ellen White mangrupa saksi kadua yén tulisan-tulisan Yermia dibakar.

Dina generasi katilu Adventisme Laodikea, kompromi jadi téma anu pangutamana. Generasi katilu dilambangkeun ku garéja Pergamos. Mimiti ti medalna buku W. W. Prescott anu judulna *The Doctrine of Christ* dina taun 1919, nepi ka medalna *Questions on Doctrine* dina taun 1957, nandaan hiji mangsa peralihan anu dilambangkeun ku hiji publikasi alfa sarta dipungkas ku hiji publikasi omega. Buku anu kahiji ngawakilan panolakan W. W. Prescott kana Singa ti kaom Yuda, demi pandangan Protestan murtad ngeunaan Kristus. Buku Prescott, anu pantes dingaranan *The Doctrine of Christ*, ngaguar nepi ka nyoplokkeun pesen nubuat Millerite, nyésakeun hiji harti kosong ngeunaan Yesus anu disembah ku Katolik jeung ku Protestan murtad. Buku anu pamungkas dina generasi éta ngadefinisikeun hiji pangudusan jeung pangbeneran anu ngancurkeun hukum Allah, kaadilan-Na, jeung rahmat-Na. Israil baheula dipaparin tanggung jawab pikeun jadi panyimpen hukum Allah, jeung Adventisme kuduna jadi panyimpen lain ukur hukum Allah, tapi ogé Firman nubuat-Na. Dina taun 1919, hiji buku anu nolak pembelaan kana Firman nubuat Allah nandaan mimiti generasi katilu Adventisme Laodikea, anu dipungkas ku hiji buku anu nolak hukum Allah.

“Upama anjeun ngelehkeun kagagahan hate, sarta ku kaangkuhan jeung ngarasa bener ku diri sorangan henteu ngaku kana kasalahan-kasalahan anjeun, anjeun bakal diantep kakeunaan ku panggoda-panggoda Iblis. Lamun nalika Gusti nganyatakeun kasalahan-kasalahan anjeun, anjeun henteu tobat atawa ngakukeunana, pangawasa-Na bakal mawa anjeun ngalangkungan tempat anu sarua deui jeung deui. Anjeun bakal diantep nyieun kasalahan-kasalahan anu sipatna sarupa, anjeun bakal terus kakurangan hikmah, sarta bakal nyebut dosa minangka kabeneran, jeung kabeneran minangka dosa. Loba pisan tipu daya anu bakal ngareuah-reuah dina poé-poé panungtungan ieu bakal ngurilingan anjeun, sarta anjeun bakal robah pamingpin, jeung moal nyaho yén anjeun geus ngalakukeunana.” *Review and Herald*, 16 Désémber 1890.

Pergamos, garéja katilu, ngantarkeun ka Tiatira, garéja kapausan, anu mangrupa generasi kaopat, nalika 25 urang lalaki sujud ka lambang kakawasaan Tiatira.

“Peraturan anu diadopsi ku para kolonis mimiti, nyaéta ngan ngidinan anggota garéja wungkul pikeun milih atawa nyekel kalungguhan dina pamaréntahan sipil, ngabalukarkeun akibat anu pohara ngabahayakeun. Ukuran ieu geus ditarima minangka sarana pikeun ngajaga kasucian nagara, tapi hasilna malah ngabalukarkeun karuksakan dina garéja. Ku sabab pangakuan agama dijadikeun sarat pikeun hak milih jeung nyekel kalungguhan, loba jalma, anu didorong ukur ku motif kawijakan dunya, ngahijikeun diri jeung garéja tanpa robahna haté. Ku kituna garéja-garéja nepi ka ngawengku, dina bagian anu cukup gedé, jalma-jalma anu tacan dibarobah; malah dina kalangan palayanan ogé aya anu lain ngan ukur nyekel kasalahan-kasalahan doktrin, tapi ogé teu ngarti kana kakawasaan panganyarna ti Roh Suci. Ku kituna deui kabuktian akibat-akibat jahat, anu kacida remenna kasaksian dina sajarah garéja ti saprak jaman Konstantinus nepi ka kiwari, tina usaha ngawangun garéja ku bantuan nagara, tina nyuhunkeun kakawasaan sekuler pikeun ngarojong Injil Anjeunna anu ngandika: ‘Karajaan Kami lain tina dunya ieu.’ Yohanes 18:36. Persatuan garéja jeung nagara, sanajan sabaraha ogé leutikna darajatna, bari sigana mah mawa dunya leuwih deukeut ka garéja, saenyana mah ngan ukur mawa garéja leuwih deukeut ka dunya.” *The Great Controversy*, 297.

“ngahijina gereja jeung nagara, sanajan sakumaha leutikna darajat éta, bari sigana mah ngadeukeutkeun dunya ka gereja, saenyana mah ngan ukur ngadeukeutkeun gereja ka dunya.”

Dina tanggal 18 Méi 1977, Bert B. Beach (saurang diréktur dina Divisi Éropa Kalér-Afrika Kulon gareja éta sarta aub dina hubungan antargareja) maparin hiji medali dilapis emas ka antikristus, Paus Paulus VI, dina hiji audiénsi rombongan di Roma. Ieu mangrupa bagian tina hiji pasamoan Konférénsi Para Sékrétaris Kulawarga Pangakuan Dunya. Kajadian éta dilaporkeun dina Adventist Review (11 Agustus 1977) sarta dicatet ku Religious News Service minangka kahiji kalina hiji wawakil resmi SDA papanggih jeung saurang Pontif.

“Pangeran parantos ngucapkeun kutuk ka jalma-jalma anu nyokot tina Kitab Suci atawa nambahan kana éta. Nu Maha AGUNG I AM parantos netepkeun naon anu baris janten aturan iman jeung doktrin, sarta Anjeunna parantos nangtukeun yén Alkitab kudu janten buku rumah tangga. Garéja anu nyekel pageuh kana firman Allah dipisahkeun sacara teu tiasa dirukunkan ti Roma. Baheulana urang Protestan ogé misah kitu ti garéja murtad anu agung ieu, tapi maranéhna geus beuki ngadeukeutan ka dirina, sarta masih kénéh aya dina jalan nuju karukunan jeung Garéja Roma. Roma henteu kungsi robah. Prinsip-prinsipna teu robah saeutik ogé. Manéhna henteu ngurangan pisan-pisan jurang antara dirina jeung urang Protestan; maranéhna pisan anu geus maju ngadeukeutan. Tapi naon hartina ieu pikeun Protestantisme jaman ayeuna? Ieu téh panolakan kana bebeneran Alkitab anu ngajadikeun manusa ngadeukeutan kana kakafiran. Garéja anu nyimpang anu ngurangan jarak antara dirina jeung Kapapaan.”

“Jiwa-jiwa saperti Luther, Cranmer, Ridley, Hooper, jeung rébuan jalma mulya anu jadi martir ku sabab bebeneran, nyaéta kaum Protestan anu sajati. Maranéhna nangtung jadi pangjaga bebeneran anu satia, nyatakeun yén Protestantisme mustahil ngahiji jeung Romanisme, tapi kudu pisah sajauhna tina prinsip-prinsip Kapausan saperti wetan ti kulon. Jalma-jalma anu jadi panyalindung bebeneran sapertos kitu moal bisa sarujuk jeung ‘jalma durhaka’ sakumaha Kristus jeung rasul-rasul-Na ogé moal bisa. Dina mangsa-mangsa baheula, jalma-jalma bener ngarasa yén mustahil maranéhna ngahijikeun diri jeung Roma, sarta sanajan panentangan maranéhna ka sistem kasalahan ieu dipertahankeun kalawan résiko banda jeung nyawa, maranéhna tetep boga kawani pikeun ngajaga pisahna, sarta kalawan gagah berjuang pikeun bebeneran. Bebeneran Alkitab leuwih dipikanyaah ku maranéhna tibatan kabeungharan, kahormatan, atawa malah hirupna sorangan. Maranéhna teu sanggup nahan ningali bebeneran dikurebkeun dina tumpukan tahayul jeung kapalsuan akal-akalan bohong. Maranéhna nyekel firman Allah dina leungeunna, sarta ngadegkeun panji bebeneran di hareupeun rahayat, bari kalawan wani ngumumkeun naon anu geus ditepikeun ku Allah ka maranéhna ngaliwatan panalungtikan Alkitab anu taliti. Maranéhna paéh dina pati anu pangkejemna ku sabab kasatiaanna ka Allah, tapi ku getih maranéhna, maranéhna meuli pikeun urang kabébasan-kabébasan jeung hak-hak istimewa anu ayeuna ku loba jalma anu ngaku Protestan gampang pisan diserahkeun ka kakawasaan kajahatan. Tapi naha urang bakal nyerahkeun hak-hak istimewa anu dibeuli kalawan mahal ieu? Naha urang bakal ngahina Allah Sawarga, sarta sanggeus Anjeunna ngabébaskeun urang tina kuk Roma, urang deui-deui nempatkeun diri urang kana perbudakan ka kakawasaan anti-Kristen ieu? Naha urang bakal ngabuktikeun kamerosotan urang ku nandatanganan pasrahna kabébasan agama urang, hak urang pikeun nyembah Allah nurutkeun parentah hate nurani urang sorangan?”

“Sora Luther, anu ngagem di gunung-gunung jeung lebak-lebak, anu ngageremkeun Éropa saolah-olah ku lini, nyauran kaluar hiji pasukan rasul-rasul mulya milik Yesus, sarta bebeneran anu ku maranéhna dibélaan teu bisa dibungkem ku suluh-suluh seuneu, ku panyiksaan, ku panjara-panjarana, ku pati; sarta nepi ka ayeuna sora-sora pasukan mulya para martir téh masih ngabejaan ka urang yén kakawasaan Roma téh nya éta kamurtadan anu geus diprediksikeun pikeun poé-poé panungtungan, rasiah kajahatan anu ku Paulus geus katempo mimiti digawé malah dina jamanna sorangan. Katolik Roma keur gancang nambahan pangaruhna. Kapapaan beuki ngaronjat, sarta jalma-jalma anu geus ngabalingkeun ceulina tina ngadéngékeun bebeneran keur ngaregepkeun dongéng-dongéng nipuna. Kapel-kapel kapausan, paguron-paguron kapausan, biara-biara biarawati, jeung monasteri-monasteri beuki nambahan, sarta dunya Protestan sigana keur saré. Kaum Protestan keur kaleungitan tanda pangbéda anu ngabédakeun maranéhna ti dunya, sarta maranéhna keur ngurangan jarak antara dirina jeung kakawasaan Roma. Maranéhna geus ngabalingkeun ceulina tina ngadéngékeun bebeneran; maranéhna teu daék narima caang anu dipaparinkeun ku Allah kana jalan hirup maranéhna, ku sabab éta maranéhna keur asup kana poék. Maranéhna nyarita kalayan hina kana pamadegan yén bakal aya hudang deui panganiayaan kejem baheula ti pihak urang Romanis jeung jalma-jalma anu ngahiji jeung maranéhna. Maranéhna henteu ngakuan kanyataan yén firman Allah sacara lengkep ngaramalkeun hudang deui anu saperti kitu, sarta moal satuju yén umat Allah dina poé-poé panungtungan bakal nandangan panganiayaan, sanajan Alkitab nyebutkeun, ‘Naga éta murka ka eta awewe, tuluy indit rék merangan ka sesa turunanana, anu narurut kana parentah-parentah Allah, jeung nyekel kasaksian Yesus Kristus.’”

“Kapapaan téh agama nurutkeun sipat manusa, jeung kalolobaan umat manusa resep kana hiji ajaran anu ngidinan maranéhna ngalakukeun dosa, tapi sakaligus ngabébaskeun maranéhna tina balukarna. Jalma-jalma kudu miboga hiji wangun agama, jeung agama ieu, anu diwujudkeun ku rekayasa manusa, tapi ngaku boga kawenangan ilahi, cocog pisan jeung pikiran jasmani. Jalma-jalma anu nganggap dirina wijaksana jeung pinter ngaléngkah ngajauhan dina kasombongan ti patokan kabeneran, nyaéta sapuluh parentah, sarta henteu nganggap yén nalungtik kana jalan-jalan Allah téh saluyu jeung kahormatan maranéhna. Ku sabab kitu maranéhna asup kana jalan-jalan palsu, kana lalampahan anu dilarang, jadi ngandelkeun diri sorangan, ngagedékeun diri, nurutkeun pola paus, lain nurutkeun pola Yesus Kristus. Maranéhna kudu miboga wangun agama anu pamentana pangsaeutikna dina hal karohanian jeung panolakan diri, jeung ku sabab hikmat manusa anu teu disucikeun moal ngarahkeun maranéhna pikeun ngageuleuh ka kapapaan, maranéhna sacara alamiah katarik ku katangtuan-katangtuan jeung ajaran-ajaranna. Maranéhna henteu hayang leumpang dina jalan-jalan Gusti. Maranéhna kacida ngarasa geus pinter na nepi ka henteu neangan Allah kalayan doa jeung handap asor, bari miboga pangaweruh anu ngartos kana firman-Na. Ku lantaran henteu paduli pikeun nyaho jalan-jalan Gusti, pikiran maranéhna kabuka sagemblengna kana kasasab, sakabéhna siap narima jeung percaya kana bohong. Maranéhna daék narima kabohongan-kabohongan anu pangteu asup akalna, pangteu saluyu hiji jeung nu séjénna, disodorken ka maranéhna saolah-olah éta téh bebeneran.

“Karya agung panipuan Iblis téh nya éta kapausan; jeung sanajan geus kabuktian yén hiji mangsa poékna akal budi anu kacida gedéna nguntungkeun pikeun Romanisme, bakal kabuktian deui yén hiji mangsa caangna akal budi anu kacida gedéna ogé nguntungkeun

pikeun kakawasaanana; sabab pikiran manusa museur kana kaluhungan dirina sorangan, sarta teu resepeun ngajaga Allah tetep aya dina pangaweruh maranéhna. Roma ngaku teu bisa salah, jeung urang Protestan nuturkeun dina jalur anu sarua. Maranéhna teu hayang nalungtik bebeneran sarta maju ti cahaya ka cahaya anu leuwih gedé. Maranéhna ngurung dirina ku prasangka, sarta katingalina daék ditipu jeung nipu batur.”

“Tapi sanajan sikep gereja-gereja matak ngaleutikeun hate, henteu perlu jadi leutik hate; sabab Allah ngabogaan umat anu bakal ngajaga kasatiaanana ka bebeneran-Na, anu bakal ngajadikeun Alkitab, jeung Alkitab hungkul, jadi patokan iman jeung doktrin maranéhna, anu bakal ngangkat standar, sarta nahan luhur panji anu ditulisan ku kecap, “Parentah-parentah Allah jeung iman ka Yesus.” Maranéhna bakal ngajénan Injil anu murni, sarta ngajadikeun Alkitab jadi dadasar iman jeung doktrin maranéhna.

“Kanggo mangsa saperti kieu, nalika manusa keur miceun hukum PANGERAN nu Maha Kawasa, doa Daud pantes diterapkeun,—‘Teu geus waktuna pikeun Gusti damel; sabab maranéhna geus ngabatalkeun hukum-Mantenana.’ Urang nuju datang kana hiji mangsa nalika ampir hinaan anu sajangat raya bakal ditumpukkeun kana hukum Allah, jeung umat Allah anu ngajaga parentah-parentah-Na bakal diuji kalawan beurat; tapi naha maranéhna bakal kaleungitan pangajénna ka hukum Yéhuwa ku sabab batur henteu ningali jeung henteu nyarandékeun yén éta boga tuntutan anu ngabeungkeut? Mugi umat Allah anu ngajaga parentah-parentah-Na, saperti Daud, ngahormat ka hukum Allah sajalan jeung sabanding jeung sa jauh mana manusa miceun éta sarta numpukkeun ka dinya rasa teu hormat jeung panghina.”
Signs of the Times, February 19, 1894.

Dua taun saméméh antikristus dipaparin medali emas ku saurang pamingpin garéja Advent Poé Katujuh Laodikea, dina taun 1975, hiji gugatan hukum diajukeun ngalawan garéja Advent Poé Katujuh; EEOC v. Pacific Press Publishing Association (Perkara No. C-74-2025 CBR di Pangadilan Distrik Amérika Sarikat pikeun Distrik Kalér California), di mana Equal Employment Opportunity Commission ngagugat lembaga penerbitan milik garéja éta atas nama dua pagawé awéwé—Merikay Silver (urut éditor anu geus kaluar dina waktu gugatan éta diajukeun) jeung Lorna Tobler—kalawan tuduhan diskriminasi dumasar kana jinis kelamin dina gaji jeung tunjangan. Garéja ngabéla prak-prakanana sabagian ku ngadawuhkeun pangecualian agama sarta ku ngabahas struktur pamaréntahanana.

Dina hiji pernyataan disumpah nu tanggalna 6 Pébruari 1976 (bagian tina hiji naskah pembelaan nu diajukeun ka pangadilan), Neal C. Wilson (waktu éta présidén Divisi Amérika Kalér garéja, sarta saterusna jadi présidén General Conference ti 1979–1990) nyangkem pandangan sajarah garéja ngeunaan Katolik Roma. Pernyataan éta ditepikeun dina kontéks ngabantah panggambaran ngeunaan garéja salaku miboga hiji “hirarki” nu sarupa jeung sistem kapapaan. Kutipan lengkep nu patali nyaéta kieu: “Sanajan enya yén kungsi aya hiji mangsa dina kahirupan Garéja Seventh-day Adventist nalika denominasi éta nyekel hiji sudut pandang nu écés anti-Katolik Roma, sarta istilah ‘hirarki’ dipaké dina harti nu ngahinakeun pikeun nuduh kana wangun pamaréntahan garéja kapapaan, éta sikep ti pihak Garéja téh teu leuwih ti ngan saukur hiji perwujudan tina anti-popery nu sumebar lega di kalangan denominasi Protestan konservatif dina bagian awal abad ieu jeung bagian ahir abad nu kaliwat, sarta nu ayeuna geus dialungkeun kana tumpukan runtah sajarah

sajauh ngeunaan Garéja Seventh-day Adventist.”

Ieu ngagambarkeun hiji parobahan anu ngajauhan tina tafsir nubuat tradisional garéja, anu nangtukeun kapausan minangka “sato galak” atawa antikristus dina Wahyu. Para kritikus, boh di jero boh di luar garéja, geus napsirkeun éta minangka ngaleuleuskeun atawa ninggalkeun éta sikep anti-Katolik sangkan saluyu jeung ékuménisme modéren atawa pembélaan hukum. Wilson, dina taun 1985, ngaidéntifikasi para Présidén tina rupa-rupa Divisi garéja salaku “kardinal,” nalika anjeunna nyatakeun, “... there is no ‘cardinal’ from all the countries of the Far East, while there will probably be two ‘cardinals’ from Africa.”

Suster White nyatakeun yén garéja anu mundur tina kayaktian nya éta garéja anu ngurangan jarak antara dirina jeung paus! Kompromi generasi katilu digambarkeun minangka ceurik pikeun Tammuz dina Yehezkiel dalapan, sarta ku kompromi Pergamos. Generasi kahiji ti taun 1863 nepi ka 1888 ngagambarkeun garéja Epesus, hiji garéja anu kaleungitan kanyaahna anu kahiji, sarta kanyaah anu kahiji tina gerakan Millerite téh nya éta amanat nubuat, jeung bab kahiji tina amanat nubuat éta nya éta “tujuh kali” anu disisihkeun dina taun 1863.

Ti taun 1888 nepi ka 1919, generasi kadua anu diwakilan ku Smirna jeung kamar-kamar rusiah dina kitab Yehezkiel, nyaksian pupusna Roh Nubuat, nalika Sadérék White dipendem dina taun 1915. Rincian salajengna ngeunaan opat generasi téh diperlukeun pikeun ngalengkepan kasaksian, tapi pemberontakan anu lumangsung sacara bertahap kudu kaharti supaya bisa pinuh ngaregepkeun kumaha hiji bangsa murtad bisa “ngalarang” tulisan-tulisan Ellen White, atawa kumaha maranéhna bisa ngamajukeun poé kahiji dina saminggu minangka hal anu bisa ditarima. Yudas gawé babarengan jeung “jalma-jalma mabok ti Éfraim” anu “maréntah rahayat ieu” di Yerusalem, jeung jalma-jalma anu maréntah Yerusalem sarta sujud ka panonpoé, diwakilan ku Sanhedrin.

Urang baris neraskeun ieu ulikan dina tulisan salajengna.

“Di antara jalma-jalma anu ngaku minangka anak-anak Allah, kacida saeutikna kasabaran anu geus ditembongkeun, sabaraha loba kecap-kecap pait anu geus diucapkeun, sabaraha loba panghukuman anu geus dilontarkeun ka jalma-jalma anu lain saiman jeung urang. Loba anu geus ningali jalma-jalma ti garéja-garéja séjén minangka jelema-jelema dosa anu gedé, padahal Gusti henteu ningali maranéhna kitu. Maranéhna anu ningali anggota-anggota garéja séjén ku cara kitu, perlu ngarendahkeun diri di handapeun panangan Allah anu kawasa. Jalma-jalma anu ku maranéhna dihukum téh bisa jadi ngan miboga saeutik pisan caang, saeutik kasempetan jeung hak istimewa. Lamun maranéhna geus meunang caang saperti anu geus ditarima ku loba anggota garéja urang, bisa jadi maranéhna geus maju kalawan leuwih gancang, sarta leuwih hadé ngawakilan iman maranéhna ka dunya. Ngeunaan jalma-jalma anu ngagungkeun caangna, tapi gagal hirup nurutkeun éta, Kristus ngandika, ‘Tapi Kami nyebutkeun ka maranéh, dina poé pangadilan bakal leuwih kahampangan pikeun Tirus jeung Sidon tibatan pikeun maranéh. Jeung maneh, Kapernaum [Masehi Advent Poé Katujuh, anu geus narima caang anu gedé], anu diangkat nepi ka sawarga [dina hal hak istimewa], bakal diturunkeun ka naraka: sabab lamun karya-karya mujijat anu geus dipigawé di anjeun, dipigawé di Sodom, éta kota tangtu bakal tetep nepi ka poé ieu. Tapi Kami nyebutkeun ka maranéh, yén pikeun tanah Sodom dina poé pangadilan bakal leuwih kahampangan tibatan pikeun anjeun.’ Dina waktu éta

Yesus ngawaler sarta ngandika, ‘Kaula muji ka Anjeun, eh Rama, Gusti langit jeung bumi, sabab Anjeun geus nyumputkeun hal-hal ieu ti nu wijaksana jeung nu pinter [dina paningal maranéhna sorangan], sarta geus nembongkeunana ka budak leutik.’”

“Jeung ayeuna, ku sabab maraneh geus ngalakonan sagala ieu pagawean, saur PANGERAN, sarta Kami geus ngandika ka maraneh, hudang isuk-isuk jeung terus ngandika, tapi maraneh teu ngadéngé; jeung Kami geus nyaur ka maraneh, tapi maraneh teu ngawalon; ku sabab éta, ka ieu Bait, anu disebut ku ngaran Kami, anu ku maraneh dijadikeun tempat kapercayaan, jeung ka ieu tempat anu ku Kami geus dipaparin ka maraneh jeung ka karuhun maraneh, baris ku Kami dipigawé sakumaha Kami geus migawé ka Silo. Jeung maraneh baris ku Kami dialungkeun ti payuneun Kami, sakumaha Kami geus ngusir sakumna dulur-dulur maraneh, nya éta sakabéh turunan Epraim.”

“PANGERAN parantos netepkeun di antara urang lembaga-lembaga anu kacida pentingna, jeung eta kudu diatur, lain sakumaha lembaga-lembaga dunya diatur, tapi nurutkeun tatanan Allah. Eta kudu diatur kalayan panon anu tunggal kana kamulyaan-Na, supaya ku sagala cara jiwa-jiwa anu keur binasa bisa disalametkeun. Ka umat Allah kasaksian-kasaksian ti Roh parantos sumping, nanging loba anu can ngupingkeun teguran, panggeuing, jeung piwuruk.”

“Dangukeun ayeuna ieu, he jalma-jalma bebal jeung teu boga pangarti; anu boga panon, tapi teu ningali; anu boga ceuli, tapi teu ngadangu: naha maraneh teu sieun ka Kami, saur PANGERAN? naha maraneh moal ngageter di payuneun Kami, anu geus netepkeun keusik jadi wates sagara ku katetapan anu langgeng, nepi ka sagara teu bisa ngalangkunganana? Jeung sanajan ombakna ngagulung-ngagulung, tetep moal bisa ngéléhkeun; sanajan ngaguruh, moal bisa ngaliwatan éta. Tapi bangsa ieu boga hate anu murtad jeung doraka; maranehna geus murtad sarta indit. Maranehna ogé teu nyebut dina haténa, Hayu urang ayeuna sieun ka PANGERAN Allah urang, anu maparin hujan, boh hujan mimiti boh hujan panungtungan, dina usumna; Mantenna nyimpenkeun keur urang minggu-minggu panén anu geus ditangtukeun. Kajahatan maraneh geus nyingkirkeun ieu sagala hal, jeung dosa-dosa maraneh geus nahan hal-hal anu hadé ti maraneh.... Maranehna teu ngalaksanakeun kaadilan dina perkara, nyaéta perkara budak yatim, sanajan kitu maranehna maju; jeung hak jalma malarat teu diadilan ku maranehna. Naha Kami moal ngahukum ku sabab hal-hal ieu? saur PANGERAN; naha jiwa Kami moal males ka bangsa anu saperti kieu?”

“Naha Gusti kedah kapaksa ngandika, ‘Ulah maneh neneda pikeun bangsa ieu, ulah ngangkat ceurik atawa doa pikeun maranéhna, sarta ulah ngalakukeun pangantaraan ka Kami: sabab Kami moal ngadangu ka maneh’? ‘Ku sabab éta hujan geus ditahan, sarta teu aya hujan ahir.... Naha ti mimiti ayeuna maneh moal sasambat ka Kami, Rama abdi, Anjeun teh pamingpin mangsa ngora abdi?’” Review and Herald, 1 Agustus 1893.